

Vagt-Taarnet.

Forkynder af Kristi Nærværelse.

»Paa min Vagt vil jeg staa og jeg vil skue ud for at se,
hvad Han vil tale til mig«.

Haab. 2. 1.

Nr. 9.

København.

September 1906.

Indhold.

	Side
Haabet om Udødelighed.	65
Ved De?	69
Meddelelser	72

Haabet om Udødelighed.

»Naar en Mand dør, lever han da op igen? Alle min Krigstjenestes Dage skulde jeg da vente, indtil min Afløsning kom.« — Job. 14, 14.

Der er et længselsfuldt Haab i Menneskets Bryst om, at Døden ikke er Enden paa al Tilværelse. Der er et uklart Haab om, at det her begyndte Liv paa en eller anden Maade og paa et eller andet Sted vil have en Fortsættelse. Hos nogle Mennesker forvandles dette Haab til Frygt. Vel vidende, at de er uværdige til en lykkelig Fremtid, frygter mange for en Fremtid i Lidelse; og jo mere de frygter, at dette skal blive deres egen og andres Skæbne, desto fastere tror de derpaa.

Dette uklare Haab om et fremtidigt Liv, eller som et Modstykke dertil Fygten for det, havde uden Tvivl sin Oprindelse i Herrens Fordømmelse af Slangen efter Adams Fald i Synden og Døden, da det blev sagt, at Kvindens Sæd skulde knuse Slangens Hoved. Dette blev uden Tvivl forstaaet saaledes, at i det mindste en Del af Adams Slægt tilsidst vilde triumfere over Satan, Synden og Døden, som han havde indsnæret dem i. Uden Tvivl opmuntrede Gud, om end kun i ringe Grad, et saadant Haab, da Han talte til Noa og gennem ham til andre, og senere gennem Enok, som profeterede: »Se, Herren kommer med sine mange tusinde hellige.« Men Evangeliet (det glade Budskab om Frelse fra Døden, hvilket skulde tilbydes hele Menneskeslægten i Guds belejlige Tid, synes først at være bleven klart forkyndt til Abraham. Apostelen erklærer: »Evangeliet blev forud forkyndt til Abraham, — sigende: »i din Sæd skal alle Slægter paa Jorden velsignes.« Dette var i det mindste Grundlaget for Jødernes Haab om en Opstandelse; thi eftersom mange af Jordens Slægter var døde og døende, indebar den forjættede Velsignelse for alle Løftet om et fremtidigt Liv. Og da Israel Aarhundreder efter, paa det babyloniske Fangenskabs Tid, var spredt blandt Folkene, bragte

de uden Tvivl Brudstykker af Guds Forjættelser og deres Haab med sig omkring overalt, hvor de drog hen.

Sikkert er det, at hvad enten det var et Resultat af en Blanding af jødisk Tankegang, eller fordi Haab er et Element i den menneskelige Natur, eller begge Dele paa een Gang, saa tror hele Verden paa et fremtidigt Liv, og næsten alle tror, at det vil blive evigt. Men saadanne Haab er ikke det samme som Beviser paa, at den Lære er sand; og det gamle Testaments Forjættelser, der var givet til Jøderne, er for utydelige til at danne Grundlaget for en klar Tro, og endnu mindre kan der derpaa grundlægges en »dogmatisk Teologi« med Hensyn til dette Emne.

Det er først, naar vi i det nye Testamente finder klare, bestemte Erklæringer af Herren, og senere lige saa klare Erklæringer af Apostlene om dette vigtige Emne, »Evig Liv«, at vi begynder at omskifte vort vage Haab med en bestemt Overbevisning. I deres Ord finder vi ikke alene bestemte Erklæringer, der gaar ud paa, at der er skaffet Muligheder for et evigt Liv til Veje for alle, men Tankegangen deri og Maaden, hvorpaa det skal naas og bibeholdes, er fremsat dér som intet andet Sted.

Mange har ikke lagt Mærke til disse Punkter og er derfor »svage i Troen«. Lad os nu se, hvad denne Tankegang gaar ud paa, og blive mere forvissede end nogen Sinde før om, at fremtidigt Liv, evigt Liv, ved vor store og vise Skabers Foranstaltning er bleven en Mulighed for hvert Medlem af den menneskelige Slægt.

Naar vi begynder med Grundvolden for dette nytestamentlige Løfte om evigt Liv, finder vi til vor Forundring, at det først og fremmest paaminder os om, at i os selv og fra os selv har vi intet, som kunde give os Haab om evigt Liv; — at vor Slægts Liv forspildtes ved Fader Adams Ulydighed; at skønt han blev skabt fuldkommen og saaledes, at han kunde leve evigt, bragte hans Synd ikke alene Syndens Straf, Døden, over ham selv, men hans Børn blev ogsaa født i en døende Tilstand med de dødbringende Indflydelser som en Arv. Guds Lov er ligesom Gud selv fuldkommen, og saaledes var Hans Skabning (Adam), førend han syndede; thi om Gud er det skrevet: »Hans Gerning er fuldkommen.« Og Gud giver gennem sin Lov kun det sit Bifald, som er fuldkomment, og fordømmer alt, som er ufuldkomment, til Ødelæggelse. Derfor har Adams Slægt, som er »undfanget og født

i Synd«, intet Haab om evigt Liv, undtagen paa de Betingelser, som er fremholdt i det nye Testamente, og som er kaldt Evangeliet, — de gode Tidender om, at en Vej tilbage fra Faldet og fremad til Fuldkommenhed, til Guds Gunst og evigt Liv er bleven aabnet af Kristus for alle dem af Adams Slægt, som vil benytte sig deraf.

Nøglen til dette Haab om Forligelse med Gud, og saaledes til et nyt Haab om evigt Liv, er givet i den Erklæring, (1) at »Kristus døde for vore Synder«, og (2) at Han »blev oprejst for vor Retfærdiggørelse«; thi »Mennesket Kristus Jesus gav sig selv til en Genløsning [en tilsvarende Pris] for alle«. Adam og hans Slægt, som, da han syndede, endnu var i ham og paa naturlig Maade blev delagtig i hans Dom, er bleven genløst [købt] ved Kristi dyrebare Blod [Død].« — 1 Pet. 1, 19

Men skønt Herrens Foranstaltning strækker rigeligt til for alle, er den ikke anvendelig paa nogen, undtagen paa visse Betingelser; nemlig (1) at de tager imod Kristus som deres Genløser; og (2) at de søger at undgaa Synd og derefter at leve i Harmoni med Gud og Retfærdighed. Derfor hedder det, at »evigt Liv er en Guds Naadegave i Kristus Jesus, vor Herre« (Rom. 6, 23). Følgende Skriftsteder taler meget tydeligt med Hensyn til dette Emne: —

»Den, som har Sønnen, har Livet [en Ret til Livet som Guds Gave]; men den, som ikke har Sønnen, skal ikke se Livet [det fuldkomne].« — Joh. 3, 36; 1 Joh. 5, 12.

Ingen kan opnaa evigt Liv, undtagen fra Kristus, som er Genløseren og den af Gud bestemte Liv-Giver; og den Sandhed, som bringer os det Privilegium at lægge Tro og Lydighed for Dagen og saaledes »gribe det evige Liv«, er kaldt »Livsens Vand« og »Livsens Brød«. — Joh. 4, 14; 6, 40, 54.

Dette evige Liv vil alene blive tilstaaet dem, som, naar de hører derom og om de Betingelser, paa hvilke det vil blive tilstaaet som en Gave, søger derefter ved at leve i Overensstemmelse med Hellighedens Aand. De skal høste det som en Belønning eller Gave. — Rom. 6, 23; Gal. 6, 8.

For at opnaa dette evige Liv maa vi blive Herrens »Faar« og følge Hans Røst, Hyrdens Befalinger. — Joh. 10, 26—28; 17, 2, 3.

Det evige Livs Gave vil ikke blive paatvungen nogen. Tværtimod, alle, som gerne vil naa det, maa ønske, søge og gribe det. — 1 Tim. 6, 12, 19.

Saaledes er det et Haab, snarere end det virkelige Liv, som Gud giver os nu: det Haab, at vi tilsidst maa naa det, fordi Gud har ordnet det saaledes, at Han kan være retfærdig og dog retfærdiggøre alle, som i Sandhed tror paa og tager imod Kristus.

Formedelst Guds Naade købte den Herre Jesus os ikke alene ved Opofrelsen af sit Liv for vort, men Han blev vor store Ypperstepræst, og som saadan er Han nu »Aarsag [Kilde] til Frelse for alle dem, som adlyde Ham« (Heb. 5, 9). »Og dette er den Forjættelse Han har tilsagt os, det evige Liv« — 1 Joh. 2, 25. »Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet

os det, evige Liv [nu formedelst Tro og Haab, og senere hen bogstaveligt, »naar Han, som er vort Liv, aabenbares«], og dette Liv er i Hans Søn. Hvo der har Sønnen, har Livet, hvo der ikke har Guds Søn, har ikke Livet.« — 1 Joh. 5, 11, 12.

Dette evige Liv, som vor Skaber gennem vor Genløser havde gjort til en Mulighed, som kunde opnaas af Adam og hele hans Slægt, men som kun var bestemt for og lovet til de trofaste og lydige, og som i den nærværende Tid kun er givet til disse som et Haab, vil bogstaveligt blive de trofastes Eje i »Opstandelsen«.

Man vil lægge Mærke til, at Guds Ords tydelige Forjættelser er i høj Grad forskellige fra den verdslige Filosofis Syn paa det Punkt. Den paastaar, at Mennesket maa have et fremtidigt, evigt Liv, fordi det haaber derpaa, eller i nogle Tilfælde frygter derfor. Men Forhaabninger og Frygt er ikke nogen fast Grundvold for Tro med Hensyn til noget Punkt. Der er heller ikke noget Grundlag for den Paastand, at der er noget i Mennesket, som maa leve videre for bestandigt; — noget saadant findes ikke i den menneskelige Organisme, det kan ikke bevises eller paavises.

Men man kan ikke fremkomme med saadanne Indvendinger imod Skriftens Syn paa dette Emne; det er i fuldstændig Overensstemmelse med sund Fornuft at betragte vor Eksistens eller vort Liv som deri fremstillet — som en »Guds Gave«, og ikke som noget, vi selv besidder, og som ikke kan tages fra os. Endvidere undgaar det en stor og alvorlig Vanskelighed, som er forbunden med den hedenske Filosofi; thi naar den hedenske Filosof paastaar, at Mennesket ikke kan gaa til Grunde, at det maa leve for evigt, at evigt Liv ikke er Guds Gave, som Bibelen siger, men en naturlig Egenskab, som alle Mennesker er i Besiddelse af, saa paastaar han mere, end han kan staa ved. En saadan Filosofi tilstaar ikke alene evigt Liv til dem, som vilde bruge det paa rette Maade, og for hvem det vilde være til Velsignelse, men ogsaa til andre, som ikke vilde bruge det paa rette Maade, og for hvem det vilde være en Forbandelse. Skriftens Lære siger derimod, som vi allerede har vist, at denne store, uvurderlige og dyrebare Gave (evigt Liv) vil blive givet til dem, som tror paa og adlyder Genløseren og Livgiveren. Og andre, for hvem det vilde være til Skade, besidder det ikke alene ikke nu, men kan aldrig opnaa det. »Syndens Sold er Døden; men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre.« De ugudelige (alle, som, efter at være kommen til en klar Kundskab om Sandheden, endnu med Villie er ulydige imod den) skal afskæres fra Guds Folk i den anden Død. De skal blive, »som om de aldrig havde været til.« »De skal forgaa.« »Evig Ødelæggelse« skal blive deres Dom — en Ødelæggelse, som vil vare for evigt, fra hvilken, der ikke vil være nogen Redning, ingen Opstandelse. De vil tabe Retten til evigt Liv, og alle dets Privilegier, Glæder og Velsignelser — lide Tab paa alt det, som de trofaste vil vinde. — Ps. 37, 9, 20; Job. 10, 19; 2 Tess. 1, 9.

Guds Gave, et evigt Liv, er dyrebar for alle Hans

Børn, og et fast Greb derom med Troens Haand er ganske nødvendigt til et vel balanceret og sandt Liv. Kun de, som har »grebet det evige Liv« ved at tage imod Kristus og indvie sig til at tjene Ham, er i Stand til paa rette Maade og til Gavns at tage Kampen op med de Storme, som raser nu i dette Liv.

En Adskillelse og en Forskel.

Men naar vi nu har undersøgt Haabet om Udødelighed ud fra den almindelige Forstaaelse af dette Ord (evigt Liv), og efter at vi har fundet, at Gud har ordnet det saaledes, at der bliver Lejlighed til at opnaa det evige Liv for alle dem af Adams Slægt, som vil tage imod det i den »belejlige Tid«, under den nye Pagts Betingelser, er vi beredte til at gaa et Trin videre og paapege, at evigt Liv og Udødelighed ikke er enstydige Betegnelser, saaledes som man i Almindelighed antager. Ordet »udødelig« betyder mere end Magt til at leve evigt; og efter Skriftens Lære vil Millioner tilsidst kunne glæde sig ved evigt Liv, men kun en meget begrænset »lille Hjord« vil blive udødelig.

Udødelighed er et Element i den guddommelige Natur eller en Egenskab, der tilhører den, men ikke Menneskets eller Englenes eller nogen anden Natur end den guddommelige. Og det er fordi Kristus og Hans »lille Hjord«, Hans »Brud«, skal blive »delagtige i den guddommelige Natur«, at de vil blive Undtagelser fra alle andre Skabninger baade i Himmelen og paa Jorden. — 2 Pet. 1, 4

Ordet udødelig betyder ikke-dødelig — en Tilstand, som ikke kan skades af Døden, som ikke kan ødelægges, som ikke kan forgaa. Ethvert Væsen, hvis Eksistens paa nogen Maade er afhængig af en anden, eller af visse Betingelser, saasom Føde, Lys, Luft o. s. v., er ikke udødeligt. Denne Egenskab tilhører alene Jehova Gud, som der staar skrevet — »Faderen har Liv i sig selv« (Joh. 5, 26); det vil sige, Hans Eksistens stammer ikke fra nogen anden og bliver ikke vedligeholdt ved nogen anden. Han »alene har Udødelighed« (1 Tim. 6, 16) som et iboende og oprindeligt Livsprincip*). Da disse Skriftsteder taler med afgjort Myndighed om dette Emne, kan vi vide uden for al Tvivl, at Mennesker, Engle og Erkeengle, ja endog Guds Søn før og i Løbet af den Tid, da Han »blev Kød og boede iblandt os« ikke var udødelige — men at alle var dødelige.

Men Ordet »dødelig« betyder ikke døende, men blot en Tilstand i hvilken man kan dø — en Besiddelse af Liv, som er afhængigt af Gud med Hensyn til sin Fortsættelse. Da f. Eks. Englene ikke er udødelige, maa de være dødelige og kan dø, kan øde-

lægges af Gud, dersom de blev Oprørere imod Hans vise, retfærdige og kærlige Regering. I Ham [i Hans Forsyn] lever, røres og er de. Ja, om Satan, som var en saadan Lysets Engel og som blev en Oprører, er det tydeligt sagt, at Han i Guds belejlige Tid vil blive ødelagt (Heb. 2, 14). Dette beviser ikke alene, at Satan er dødelig, men det beviser, at Englenes Natur er en dødelig Natur — som kunde ødelægges af dens Skaber. Hvad Mennesket angaar, da er det »lidet ringere end Englene«, og følgelig ogsaa dødeligt, hvilket der findes rigelige Beviser for i den Kendsgerning, at vor Slægt har været Døden underlagt i seks Tusind Aar og at endogsaa de hellige i Kristus opfordres til at søge Ære, Hæder og Udødelighed. — Rom. 2, 7.

Det var saaledes ikke Tilfældet, at Adam blev dødelig paa Grund af Synden, men han blev skabt dødelig — af Naturen var han udsat for Dødsstraffen. Om han var bleven skabt udødelig, kunde intet have ødelagt ham; thi, som vi allerede har set, Udødelighed er en Tilstand, som ikke er udsat for Døden, som ikke kan skades af Døden.

Hvad var da Adams Tilstand, inden han syndede? Og hvorledes paavirkede Forbandelsen ham? — Hvilken Slags Liv kunde han miste, dersom han var skabt dødelig?

Vi svarer, at den Livstilstand, han havde, var lig Englenes: Han havde et fuldt Maal af Liv — varigt Liv — som han kunde have beholdt for evigt ved at forblive lydige overfor Gud. Men fordi han ikke var i en saadan Tilstand, at han ikke kunde skades af Døden, fordi han ikke havde »Liv i sig selv«, men fordi hans Livs Fortsættelse var afhængigt af Betingelser, der beroede paa Guds Behag og Gunst, derfor betød Guds Trusel noget, naar den sagde, at han skulde dø, hvis han var uldig. Hvis han ikke havde været dødelig, vilde Guds Dom kun have været et tomt Ord. Men Adams fuldkomne Liv, som vilde være bleven fortsat i Evighed, om han var forbleven lydige, forspildtes ved Ulydighed, og han døde.

Jehova, Gud, som er den eneste, der oprindeligt har Udødelighed, »Liv i sig selv«, og af hvem alle Ting er, har skabt forskellige Arter af Væsener, baade Engle og Mennesker, men har skabt dem dødelige og ikke af sin egen guddommelige Natur, og Han har erklæret, at Han har bestemt at skabe en ny Skabning, — en Art af Væsener, som ikke alene med Hensyn til Moral og Fornuft er eller skal være efter Hans Lignelse, men som skal være »Hans udtrykte Billede«, og delagtige i Hans egen »guddommelige« Natur — og en fremtrædende Bestanddel af denne eller Element i denne er Udødelighed. — 2 Pet. 1, 4.

Med Forundring spørger vi, hvem skal denne høje Ære og Udmærkelse tilstaa? — Engle eller Keruber eller Serafer? Nej; Hans Søn — Hans særlige »førstefødte« og »eenbaarne« Søn, for at Han, som altid var den lydige Søn, skulde være »den ypperste blandt alle«. Men førend Han kunde blive saa højt æret, maatte Han prøves, bevises at være »værdig« til saa høj en Udmærkelse og Ophøjelse »fremfor sine Medbrødre«. Denne Prøvelse saa Gud hen til, da

*) Man kan fastholde, at dette Skriftsted taler om den Herre Jesus Kristus i Hans nuværende og fremtidige Tilstand, »højt ophøjet«, »Faderens Væsens udtrykte Billede«. Men selv om man forstaar det saaledes kommer dette Sted ind under den samme Fortolkningsregel, som er nedlagt af den samme Apostel i 1 Kor. 15, 27; — »det er aabenbart, at Han [Faderen] er undtagen [i alle Sammenligninger — thi Han er den Kilde, hvorfra alle Velsignelser udgaar].

Dødsdommen blev udtalt over Adam og alle hans Børn, som da var i hans Lænder; Prøven var denne, at Han, Kristus, skulde nedlægge sit Liv som en Genløsnings-Betaling for Adam og alle, som mistede Retten til Liv formedelst hans Overtrædelse. Han bestod Prøven og vandt Klenodiet »den guddommelige Natur«, »Liv i sig selv«, »Udødelighed«.

Betragter Ham, som for den Glæde, Han havde for sig, led taalmodig Korset, idet Han foragtede Forhaanelsen, og nu som Følge deraf sidder ved højre Side af Guds Trone [den Plads, der tilkendegiver den højeste Gunst]. Han var rig, men for vor Skyld blev Han fattig. Eftersom de Mennesker og den Slægt, der skulde genløses, var af menneskelig Natur, maatte Han blive et Menneske for at give Genløsnings eller den tilsvarende Betaling. Derfor forringede Han sig selv og tog en Tjeners Skikkelse paa, og efter at Han fandtes i Skikkelse som et Menneske, fornærede Han sig selv indtil Døden — ja indtil den mest forsmædelige Død — Korsets Død. »Derfor har Gud højt ophøjet Ham [til den lovede guddommelige Natur, ved Hans Opstandelse], og har skænket Ham et Navn, som er over alt Navn [Jehovas Navn undtaget — 1 Kor. 15, 27]. — Heb. 12, 3, 2; 2 Kor. 8, 9; Fil. 2, 8, 9.

»Værdigt er Lammet, som er slagtet, til at annamme Magt og Rigdom og Visdom og Styrke og Pris og Ære og Velsignelse«. — Aab. 5, 9—12.

Men hvad mere er, den guddommelige Gunsts overstrømmende Rigdom standser ikke med Ophøjelsen af den Ene, men har ordnet det saaledes, at Kristus Jesus som Saliggørelses Fyrste skal lede en Skare af Guds Sønner til »Hæder, Ære og Udødelighed (Heb. 2, 10; Rom. 2, 7); dog maa hver især af disse blive et aandeligt »Billede« af den »førstefødte«. Og som en herlig Undervisning om den guddommelige Majestæt og en ophøjet Modsigelse, overfor alle Udviklingslærens Teorier, valgte Gud at kalde til denne Hædersplads (som »Bruden, Lammets Hustru og Medarving« — Aab. 21, 2, 9; Rom. 8, 17), ikke Engle eller Keruber, men nogle af de Syndere, der blev genløste med Lammets dyrebare Blod. Gud udvalgte eller bestemte Tallet paa dem, som saaledes skulde ophøjes (Aab. 7, 4) og forudbestemte, hvad deres Karakter skulde være, dersom de vilde befæste deres Kald og Udvælgelse til en Plads i den Skare, der skulde æres saa højt; og alt det øvrige er overladt til Kristus, som nu arbejder ligesom Faderen arbejdede hidindtil. — Joh. 5, 17.

Den nærværende Tidsalder, Evangeliets Tidsalder, fra Pinsedagen til den nærværende Tid, er den Tid, i Løbet af hvilken Udvælgelsen af denne Klasse foregaar; der er givet denne Klasse forskellige Navne »Menigheden«, »Kristi Legeme«, det »kongelige Præsteskab«, »Abrahams Sæd« (Gal. 3, 29) o. s. v.; og dette, at det onde endnu tillades, har til Hensigt at udvikle disse »Kristi Legemes Lemmer« og give dem Lejlighed til at ofre deres lille og genløste alt i Herrens Tjeneste, som købte dem med sit dyrebare Blod, og saaledes til at udvikle i deres Hjerter Hans aandelige Lighed, saa at Gud, naar de ved denne Tidsalders Afslutning bliver fremstillede for Ham af deres Herre og Gen-

løser, kan se »sin Søns Billede« i dem. — Kol. 1, 22; Rom. 8, 29.

Ligesom Lønnen, »Hæder, Ære og Udødelighed« og alle den guddommelige Naturs Egenskaber, ikke blev tilstaaet den »Førstefødte«, førend Han havde fuldført sin Gerning ved at fuldende sit Offer og sin Lydighed i Døden, saaledes gaar det ogsaa med Menigheden, Hans »Brud« — der bliver regnet som Een og behandlet som et Hele. Ligesom Herren, den Førstefødte og Saliggørelses Fyrsten »indgik til sin Herlighed« ved sin Opstandelse; ligesom Han da blev fuldt delagtig i den guddommelige Natur ved at blive »født fra de døde«, »født af Aanden«; ligesom Han da blev højt ophøjet til Guds Trone og højeste Gunst (»højre Haand«), saaledes har Han lovet, at Hans Menighed, Hans »Brud«, skal blive forvandlet i sin Opstandelse, ved Opstandelses Kraft, fra menneskelig Natur til den guddommelige Naturs Hæder, Ære og Udødelighed.

Saaledes er det skrevet med Hensyn til Menighedens »Opstandelse«: »Det saas i Forkrænkelighed, det opstaar i Uforkrænkelighed [Udødelighed]. Det saas i Vanære, det opstaar i Herlighed. Det saas i Skrøbelighed, det opstaar i Kraft. Der saas et naturligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme.« — 1 Kor. 15, 42—44, 49.

Guds Frelsesplan for Slægten skal udstrækkes til hvert Medlem deraf i Løbet af Tusindaarsriget, Tilbudet om evigt Liv paa den nye Pagts Betingelser, beseglet for alle med Lammets dyrebare Blod. Men der er ikke noget Sted nogen Antydning af, at Udødelighed, den guddommelige Natur, nogen Sinde vil blive tilbudt eller tilstaaet nogen, undtagen den »udvalgte« Menighed i denne Evangeliets Tidsalder — den »lille Hjord«, »Bruden, Lammets Hustru«. De andre af Adams Slægt vil der blive tilbudt »Genoprettelse« (Ap. G. 3, 19—21) til den menneskelige Naturs Liv og Sundhed og Fuldkommenhed — den, som Adam besad som Guds jordiske Billede, førend han faldt fra Naaden og ned i Synd og Død. Og naar ved Slutningen af Tusindaarsriget alle de lydige i Menneskeslægten har naaet alt det, som tabtes ved Adam og blev genløst ved Kristus — da vil alle, udrustede med en fuldstændig Kundskab og Erfaring og derfor fuldt ud i Stand til at bestaa Prøven, blive strengt prøvede (ligesom Adam blev), men som enkelte Personer; og kunde, som findes i den fuldeste Hjerte-Harmoni saavel som ydre Harmoni med Gud og Hans retfærdige Foranstaltninger, vil faa Lov til at gaa fra Tusindaarsriget ind i den evige Fremtid eller »Verden [Tidsalder] uden Ende«. Alle andre vil blive ødelagte i den anden Død — »udryddede af Folket«. — Ap. G. 3, 23.

Men skønt der ikke mere skal være nogen Død, ej heller Suk eller Skrig, vil det dog ikke være fordi Sejervinderne i Tusindaarsriget vil blive kronede med Udødelighed, men fordi de, efter at have lært at skelne mellem Ret og Uret og deres Virkninger, skal have dannet Karakterer i fuld Overensstemmelse med Gud og Retfærdighed; og fordi de vil have bestaaet Prøven, som vil vise, at de ikke vilde ønske at synde, selvom Vejen dertil stod aaben, og der ingen Straf var knyttet

dertil. De vil ikke have Liv i sig selv, men vil endnu være afhængige af Guds Foranstaltning for Føde o. s. v. til at opholde Livet med. Dette er særlig erklæret i Aab 21, 4 6 8; 7, 16; Matt. 5, 6.

Set i dette med Skriften overensstemmende Lys, skinner dette Emne, Udødelighed, herligt. Det lader Vejen aaben til, at Guds almindelige »Gave, det evige Liv« kan blive udstrakt til alle, som Genløseren vil finde villige til at modtage den paa de eneste Betingelser, paa hvilke den kan blive en Velsignelse; og det efterlader de Uværdige undergivet den retfærdige Straf, som altid har været bekendtgjort af den store Dommer over alle, nemlig:

»Syndens Sold, som er Døden«. — Rom. 6, 23.

»Den Sjæl, som synder, den skal dø«. — Ez. 18, 4. 20.

»Den, som ikke tror paa Sønnen, skal ikke se Livet; men Guds Vrede [Forbandelsen, Døden] bliver over ham«. — Joh. 3, 36.

Saa finder vi da atter, med Hensyn til dette Emne ligesom med Hensyn til andre, at Guds Ords Filosofi er dybere saavel som klarere, og langt mere fornuftig end de hedenske Systemer og Teorier. Priset være Gud for Hans Sandheds Ord og for de Hjerrer, som vil modtage det som en Aabenbaring af Guds Visdom og Magt!

Den interesserede Læser kan frit faa et Blad, som taler om Emnet: »Hvad er Sjælen?« Skriv til Adressen angivet paa Bagsiden af Bladet.

Ved De?

Punkter af Interesse og Vigtighed for alle tænkende Mennesker og især for Kristne.

Ved De, at Herren for mere end to Tusind Aar siden, gennem Profeten Daniel, gav en klar Beskrivelse af de Tider, i hvilke vi nu lever.

Ved De, at Bibelen, hvor den taler om den nærværende Tid som »Endens Tid«, ikke hentyder til Jordens Ødelæggelse, men den nærværende Naadesusholdnings Afslutning, efter hvilken en ny Alder vil blive indført — Millennium (Tusindaarsriget)? — »Jorden staa evindelig«. — Præd. 1, 4.

Ved De, eller har De særlig lagt Mærke til, hvorledes de forskellige Sætninger i Daniels Profeti angaaende »Endens Tid« lyder? De lyder saaledes: 1 Endens Tid (1) skal mange løbe hid og did (engelsk Overs.); (2) skal Kundskaben forøges; (3) skal de kloge [Jomfruer] forstaa; (4) men ingen Ugudelighed skal forstaa det (5). Paa den Tid skal Mikael [Kristus] staa frem [begynde sin Regering]; (6) og der skal være en Trængsels Tid, som der ikke har været fra den Tid, et Folk blev til. — Dan. 12, 9. 4. 10. 1.

Ved De, at den ovenfor omtalte »Endens Tid« ifølge Skriften begyndte 1799 e. Kr. og vil vare til 1915 e. Kr.

Ved De, at den hurtigste Maade, hvorpaa man kunde sende Meddelelser i 1799, Begyndelsen af »Endens Tid«, var ved ridende Bud, medens Telefoner og Telegrafer nu forbinder Byer, Folk og Verdensdele?

Ved De, at det første brugbare Dampskib blev bygget 1806 e. Kr., og at det første brugbare Lokomotiv, »the Ironsides«, blev bygget 1831 e. Kr.?

Ved De, at Sir Isaac Newton, den store kristne Filosof, som døde 1727, paa Grundlag af et Studium af netop denne Profeti, udtalte sig saaledes: »Det skulde ikke undre mig, om Menneskene en Gang kom til at rejse med en Hurtighed af 50 (engelske) Mil i Timen?«

Ved De, at den store vantro Filosof Voltaire, som døde 1778, da meget mere var kendt af Dampkraftens Virksomhed, med Foragt for denne Profeti i Guds Ord, erklærede, at den havde gjort Sir Isaac Newton til en Nar, naar den havde ledt ham til at fremkomme med den ovenanførte Udtalelse?

Ved De, at den forudsagte »Løben hid og did« bliver opfyldt af Dem selv og andre ved den megen Rejsen med Dampskibe, Jernbaner, elektriske Sporvogne o. s. v.?

Ved De, at Kundskab i høj Grad tager til i Overensstemmelse med Profetiens Udsagn? — og kan De ikke tydeligt skelne saadanne Tidernes Tegn i den Periode, i hvilken vi nu lever?

Ved De, at Uvidenhed for mindre end fire Hundrede Aar siden var saa almindelig, at det engelske Parlament vedtog en Lov, der indeholdt Bestemmelser vedrørende dem af dets Medlemmer, som var ude af Stand til at læse, medens nu næsten alle, selv blandt de fattigste Klasser, kan baade læse og skrive?

Ved De, at Friskoler blev indrettede som Søndagsskoler i 1784 og at Kundskab derfor begyndte storlig at forøges ved »Endens Tid«, 1799?

Ved De, at ikke et eneste af de nu saa talrige store Bibelselskaber eller Traktatselskaber blev stiftede før 1804, fordi der først da var megen Brug for saadan Litteratur til Masserne?

Ved De, at en ret Forstaaelse af Guds Ord ikke alene forøger den Vises Visdom, men ogsaa »gør den Enfoldige viis?« — Ps. 19, 7.

Ved De, at Gud har lovet, at de Vise [i Guds Visdom — ikke i denne Verdens Visdom] i denne »Endens Tid« skal forstaa hidtil skjulte Ting i Hans Plan og Ord? — og ønsker De at være en af Guds ydmyge »kloge Jomfruer?« — 1 Kor. 3, 18—20.

Ved De, at den nuværende Samfundsordning ikke er ganske tilfredsstillende for rettænkende Mennesker — hvad enten de er rige eller fattige — skønt ingen menneskelig Magt er i Stand til at tilvejebringe og indføre en bedre?

Ved De, at Kristus vil indføre en bedre, en fuldkommen Samfundsordning i Løbet af de tusinde Aar; og Han lærte os at vente, spejde efter og bede om hint Rige, og Han sagde: »Beder: — komme Dit Rige; ske Din Vilje, som i Himmelen, saa og paa Jorden?« Dersom De oprigtigt har bedet den Bøn, vil De glæde Dem over at se Kendetegnene paa, at dens Opfyldelse er nær for Haanden.